

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 79

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 31 ianuarie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 1.656 din 28 decembrie 2010 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori	2-5			
Opinie separată	6-7			
Opinie concurentă	7-9			
ORDONAȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
2. — Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei	10			
3. — Ordonanță de urgență privind măsuri economice pe anul 2011 la nivelul unor operatori economici	11			
34. — Hotărâre privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unor construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, în vederea scoaterii din				
			funcțiune și casării, și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	12-13
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU				
		14.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice de secretar general adjunct al Ministerului Administrației și Internelor de către domnul Alexandru Dumitrana	14
ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR				
		35.	— Decizie privind retragerea aprobării acordate doamnei Dobrescu Rodica, în calitate de administrator al Societății Comerciale PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.	14-15
		36.	— Decizie privind retragerea autorizației de funcționare a Societății Comerciale PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.656**

din 28 decembrie 2010

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la data de 23 decembrie 2010, un grup de 55 de deputați a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 17.951 din 23 decembrie 2010 și constituie obiectul Dosarului nr. 4.804A/2010.

Această sesizare a fost semnată de către următorii deputați: Cristian Mihai Adomniței, Marin Almăjanu, Teodor Atanasiu, Vasile Berci, Viorel-Vasile Buda, Daniel-Stamate Budurescu, Cristian Buican, Mihăiță Calimente, Mircea Vasile Cazan, Daniel Chițoiu, Tudor-Alexandru Chiuariu, Horia Cristian, Ciprian Minodor Dobre, Victor Paul Dobre, Mihai-Aurel Doțu, Gheorghe Dragomir, George Ionuț Dumitrică, Relu Fenechiu, Gheorghe Gabor, Grațiela Leocardia Gavrilescu, Dominic Andrei Gereă, Alina-Ștefania Gorghiu, Titi Holban, Pavel Horj, Mircea Irimescu, Nicolae Joța, Dan Ilie Morega, Mihai Lupu, Dan-Ștefan Motreanu, Gheorghe-Eugen Nicolăescu, Ludovic Orban, Ionel Palăr, Viorel Palașcă, Cornel Pieptea, Gabriel Plăiașu, Cristina-Ancuța Pocora, Virgil Pop, Octavian-Marius Popa, Călin Potor, Ana Adriana Săftoiu, Nini Săpunaru, George Adrian Scutaru, Ionuț-Marian Stroe, Radu Stroe, Gigel-Sorinel Știrbu, Gheorghe-Mirel Taloș, Adriana Diana Tușa, Claudiu Țaga, Radu Bogdan Țîmpău, Ioan Țintean, Florin Țurcanu, Horea-Dorin Uioreanu, Lucia-Ana Varga, Mihai Alexandru Voicu și Mariana Câmpeanu. Autorii obiecției de neconstituționalitate au solicitat constatarea neconstituționalității prevederilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori pentru următoarele motive:

I. Se apreciază că prin adoptarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori au fost încălcate dispozițiile art. 61 alin. (2) din Constituție. În condițiile în care amendamentul pentru modificarea art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori a fost depus doar la Camera Deputaților și nu a fost depus la Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, proiectul de lege „*se află în albia neconstituționalității*”, întrucât se încalcă principiul bicameralismului, statuat în art. 61 alin. (2) coroborat cu art. 75 din Constituție.

Pentru a întruni condițiile de constituționalitate, acest amendament ar fi trebuit depus și la Senat, pentru ca această Cameră să aibă dreptul să se pronunțe asupra acestuia, aspect degajat din jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008 și Decizia nr. 710 din 6 mai 2009.

II. Autorii sesizării consideră că amendamentele adoptate de Camera Deputaților cu privire la art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) privind raporturile dintre dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea în Uniunea Europeană, prin raportare la dispozițiile din tratatele constitutive ale Uniunii Europene și la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Atât Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și Curtea de Justiție a Uniunii Europene au consacrat numeroase principii, care, în virtutea art. 11 alin. (1) și (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) și art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, sunt obligatorii, însă care sunt înfrânate prin textul adoptat de Comisa pentru buget, finanțe și bănci din Camera Deputaților:

— **principiul efectului util** al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia

textul Convenției consacră drepturi concrete și efective, iar nu unele teoretice și iluzorii;

— **principiul democratic** — care prevede că Uniunea Europeană se întemeiază pe principiile libertății, democrației, respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și statul de drept;

— **principiul priorității dreptului comunitar**, consacrat în Tratatul privind instituirea Comunității Europene și în art. 148 alin. (2) din Constituția României;

— **principiul securității juridice**, care poate fi comparat cu principiul legalității. Acest principiu privește claritatea, certitudinea și previzibilitatea normei juridice;

— **principiul încrederii legitime**, care privește încrederea pe care trebuie să o aibă cetățenii în menținerea textelor în vigoare de către autorități. Acest principiu coincide cu principiul respectării drepturilor dobândite;

— **principiile generale de aplicare în timp și spațiu a dispozițiilor legale** (*tempus regit actum*).

În plus, Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori lipsește de reglementări speciale un număr de 8,5 milioane de contracte, dat fiind faptul că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 sunt abrogate integral Legea nr. 289/2004 și parțial prevederile Legii nr. 190/1999. Prin urmare, creditele în derulare nu vor mai fi reglementate decât de Codul civil și Ordonanța Guvernului nr. 21/1992.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Președintele Senatului a transmis prin Adresa nr. 12684 din 27 decembrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 18.013 din 27 decembrie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată. Menționând jurisprudența Curții Constituționale relevantă în materie, președintele Senatului consideră că la Camera Deputaților s-au adus modificări proiectului de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010

privind contractele de credit pentru consumatori, în sensul că în conținutul acestui proiect de act normativ s-au introdus numeroase modificări, printre care și pct. 39, care are în vedere modificarea art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori. Întrucât legea de aprobare a respectivei ordonanțe de urgență, în forma adoptată de Camera Deputaților, se îndepărtează substanțial de forma adoptată de Senat, președintele Senatului consideră că prin adoptarea soluțiilor legislative din legea menționată se încalcă principiul bicameralismului, astfel cum acesta este statuat la art. 61 alin. (2) coroborat cu art. 75 din Constituția României, republicată.

Președintele Camerei Deputaților a transmis prin Adresa nr. 51/6.212 din 24 decembrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 17.982 din 24 decembrie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, președintele Camerei Deputaților consideră că modificarea prevederilor art. 95 din ordonanța de urgență respectă cele stabilite de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, atunci când a statuat că modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege adoptat de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Textele adoptate de Camera Deputaților și de către Senat se raportează la aceeași materie avută în vedere de inițiator, și anume situația contractelor de credit pentru consumatori în viitor. Faptul că în conținutul său ele sunt oarecum diferite nu poate să aibă nicio relevanță atât timp cât modificările operate se referă la aceeași materie.

Președintele Camerei Deputaților mai amintește Decizia Curții Constituționale nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, prin care Curtea a statuat că, în dezbaterile unei inițiative legislative, Camerele au un drept propriu de decizie asupra acesteia, atât timp cât ambele Camere ale Parlamentului au dezbătut și s-au exprimat cu privire la același conținut și la aceeași formă ale inițiativei legislative, precum și Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, în care Curtea a statuat că modificările și completările aduse de Camera decizională trebuie să aibă un caracter „esențial”. Președintele Camerei Deputaților susține că, dacă se compară conținutul art. 95 adoptat de Senat cu cel adoptat de Camera Deputaților, deosebirea nu este esențială.

În ceea ce privește critica pe fond, președintele Camerei Deputaților consideră că autorii sesizării nu arată în ce constă încălcarea dispozițiilor și principiilor invocate, principii care au, oricum un caracter foarte general și nicio legătură cu domeniul criticat, motiv pentru care invocarea în cauză nu are nicio relevanță.

Guvernul a transmis cu Adresa nr. 5/10.005 din 27 decembrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 17.998 din 27 decembrie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată. Guvernul consideră că art. 95, în forma sa de la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010, viza în mod clar modificarea relațiilor contractuale dintre creditori și consumatori în scopul evident de a aduce beneficiile unui cadru legislativ care impune o mai mare transparență și protejare a consumatorilor în contextul relațiilor contractuale în curs. De aceea, calificarea ca dispoziții imperative a normelor art. 95, în varianta în vigoare, nu poate fi desprinsă de scopul și finalitatea reglementării.

În forma adoptată de Camera Deputaților, art. 95 este adoptat într-o versiune puțin modificată față de cea a inițiatorului și față de cea adoptată de Senat, deoarece în mod clar stabilește că numai anumite dispoziții ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 se aplică pentru contractele în curs. Or, promovând o minimă atingere adusă raporturilor juridice în

curs, Legislativul dezvoltă o politică de stabilitate a raporturilor juridice din materia în cauză.

Această formă a textului criticat, astfel cum a fost adoptată de Camera Deputaților, în vederea asigurării unei juste interpretări nu poate fi desprinsă din context. Astfel, modificarea art. 95 din ordonanța de urgență inclusă în art. I al legii este necesar să se raporteze și la prevederile art. II, care practic mențin realitățile contractuale generate de aplicarea art. 95 în forma promovată de inițiator și adoptată de Senat.

Guvernul afirmă că, din punct de vedere calitativ, art. 95 în versiunea în vigoare și-a produs efectele și, din această perspectivă, adoptarea de către Senat a legii de aprobare în forma propusă de către Guvern nu este de natură să modifice raporturile juridice generate în urma aplicării sale. Potrivit formei adoptate de Camera Deputaților, orice modificare a raporturilor contractuale rămâne de principiu la latitudinea părților, voința acestora nefiind necesar să se circumscrie decât unor dispoziții imperative de ordine publică, regulă consacrată și în dreptul comun conform principiului libertății de voință.

Așadar, Camera Deputaților nu intervine prin versiunea adoptată asupra raporturilor juridice consacrate de forma în vigoare a art. 95, adoptată de Senat, ci decide numai cu privire la lămurirea aplicării în continuare a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010, ceea ce, în opinia Guvernului, corespunde exigențelor constituționale care consacră caracteristicile de rigurozitate și echilibru ale Legislativului.

Cu privire la criticile pe fond, Guvernul consideră că acestea sunt neîntemeiate.

În opinia Guvernului, așa cum era formulat în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 art. 95 lăsa să se înțeleagă că prevederile ordonanței de urgență se aplică și contractelor în derulare la data intrării în vigoare a acesteia. Această interpretare putea să conducă la încălcarea art. 78 din Constituție, care prevede că legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei. În condițiile în care ordonanța de urgență în integralitatea sa ar produce efecte și asupra contractelor aflate în curs de derulare, fără ca aceste efecte să fie solicitate expres prin Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului, ar presupune aplicarea retroactivă a acesteia, cu încălcarea art. 78 din Constituție.

Parlamentul a aprobat modificarea art. 95 în sensul că numai art. 371, art. 50—57, art. 66—69 și art. 70—71 din ordonanța de urgență se aplică și contractelor aflate în curs de derulare la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, celelalte articole ale acesteia neaplicându-se acestor contracte. Aceste articole se referă la refinanțarea creditelor, la o mai bună transparență a clauzelor contractuale, la rambursarea anticipată și la cesiunea contractului de credit unei terțe persoane.

Guvernul consideră că modificarea art. 95 din ordonanța de urgență a fost solicitată atât de reprezentanții Comisiei Europene prin Memorandumul de înțelegere, ca condiție pentru eliberarea următoarei tranșe de împrumut de 1,2 miliarde de euro, necesară Guvernului pentru finanțarea deficitului bugetar, cât și de reprezentanții Fondului Monetar Internațional, de asemenea ca condiție pentru discutarea în boardul din 7 ianuarie 2011 a scrisorii suplimentare pentru eliberarea următoarei tranșe către Banca Națională a României.

Guvernul apreciază că prin ordonanța de urgență s-a asigurat respectarea Tratatului de aderare a României la Uniunea Europeană, precum și a acordurilor cu Fondul Monetar Internațional și Comisia Europeană, în conformitate cu art. 11, art. 20 și art. 148 din Constituția României.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dovezile depuse, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum rezultă din sesizarea formulată, îl constituie dispozițiile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori. Totuși, din motivarea obiecției de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta vizează atât o critică de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la modul de adoptare a legii criticate, cât și o critică de neconstituționalitate intrinsecă ce privește, în special, prevederile legale ale art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori.

Art. 95, astfel cum a fost modificat prin Legea de aprobare a ordonanței de urgență, are următorul conținut: *„Prevederile prezentei ordonanțe de urgență nu se aplică contractelor în curs de derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, cu excepția dispozițiilor art. 371, ale art. 66—69 și, în ceea ce privește contractele de credit pe durată nedeterminată existente la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, ale art. 50—55, ale art. 56 alin. (2), ale art. 57 alin. (1) și (2), precum și ale art. 66—71.”*

În opinia autorilor sesizării, Legea criticată contravine, în ordinea invocării, prevederilor constituționale ale art. 61 alin. (2), art. 11 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (2), art. 148 alin. (2) și (4), al căror cuprins este următorul:

— Art. 61 alin. (2): *„Parlamentul este alcătuit din Camera Deputaților și Senat.”;*

— Art. 11 alin. (1): *„Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.”;*

— Art. 11 alin. (2): *„Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”;*

— Art. 20 alin. (2): *„Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.”;*

— Art. 148 alin. (2): *„Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.”;*

— Art. 148 alin. (4): *„Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).”*

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea urmează a se pronunța, pe de o parte, asupra aspectelor de ordin procedural ce se constituie în critici de neconstituționalitate extrinsecă, iar pe de altă parte, asupra criticilor de neconstituționalitate intrinsecă a legii supuse controlului.

Raportat la critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 61 alin. (2) din Constituția României, Curtea observă următoarele:

Legea care face obiectul controlului de constituționalitate provine dintr-un proiect de lege intitulat *Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori*. Proiectul de lege a fost înregistrat la Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, pe 11 iunie 2010 și a fost adoptat pe 8 septembrie 2010. Proiectul de lege a fost înregistrat în data de 14 septembrie 2010

la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, spre dezbateră și adoptare, conform art. 75 alin. (1) și (3) din Constituție. În ședința din 23 decembrie 2010, Camera Deputaților a adoptat Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României.

Așa cum a mai statuat în jurisprudența sa, de exemplu, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, potrivit art. 61 din Constituția României, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă însă nu numai în dualismul instituțional în cadrul Parlamentului, ci și în cel funcțional, deoarece art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie calitatea de Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. Art. 75 din Legea fundamentală a introdus, după revizuirea și republicarea acesteia în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării.

Totodată, alin. (4) și (5) ale art. 75 din Constituție prevăd modul de rezolvare a posibilelor „conflicte de competență” între prima Cameră sesizată și Camera decizională.

În jurisprudența sa în materie, de pildă Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, precum și Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Curtea Constituțională, luând în considerare normele și principiile fundamentale mai sus menționate, a statuat că „dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului nostru bicameral”. Este adevărat — așa cum a reținut Curtea cu alt prilej (Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 710 din 20 octombrie 2008) — că în dezbateră a unei inițiative legislative Camerele au un drept propriu de decizie asupra acesteia, dar principiul bicameralismului nu poate fi respectat decât atât timp cât ambele Camere ale Parlamentului au dezbătut și s-au exprimat cu privire la același conținut și la aceeași formă ale inițiativei legislative.

Pe de altă parte, tot din jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010) reiese că principiul bicameralismului nu este încălcat dacă modificările operate de către una dintre cele două Camere ale Parlamentului față de forma legii adoptată de cealaltă Cameră nu sunt de natură a imprima nici deosebiri majore de conținut juridic față de forma legii adoptată de prima Cameră sesizată și nici o configurație deosebită, semnificativ diferită față de cea a proiectului de lege în forma adoptată de prima Cameră sesizată.

Față de forma adoptată de Senat, care nu a adus nicio modificare ordonanței de urgență, ca primă Cameră sesizată, Legea adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, conține o serie de modificări și completări, care se referă și la dispozițiile art. 95 din ordonanța de urgență. Însă, în cazul de față, nu există nici deosebiri majore de conținut juridic față de forma legii adoptată de Senat, în calitate de primă

Cameră sesizată, și nici o configurație deosebită a noilor texte legale. Contractele referitoare la refinanțarea creditelor, la o mai bună transparență a clauzelor contractuale, la rambursarea anticipată și la cesiunea contractului de credit unei terțe persoane sunt contracte accesorii care continuă să fie reglementate pe viitor de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010.

Înainte de modificările aduse de Camera Deputaților, în calitate sa de Cameră decizională, art. 95 avea următorul conținut: „(1) Pentru contractele aflate în curs de derulare, creditorii au obligația ca, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, să asigure conformitatea contractului cu dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Modificarea contractelor aflate în derulare se va face prin acte adiționale în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Creditorul trebuie să poată face dovada că a depus toate diligențele pentru informarea consumatorului cu privire la semnarea actelor adiționale.

(4) Se interzice introducerea în actele adiționale a altor prevederi decât cele din prezenta ordonanță de urgență. Introducerea în actele adiționale a oricăror altor prevederi decât cele impuse de prezenta ordonanță de urgență sunt considerate nule de drept.

(5) Nesemnarea de către consumator a actelor adiționale prevăzute la alin. (2) este considerată acceptare tacită.”

Ordonanța de urgență a Guvernului este un act cu putere de lege adoptat, în baza dispozițiilor constituționale și în condițiile prevăzute de acestea, pe calea delegării legislative prevăzută de art. 115 alin. (4)—(6). Rațiunea principală a adoptării unui astfel de act normativ a fost necesitatea transpunerii Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L nr. 133 din 22 mai 2008.

Curtea constată că Ordonanța de urgență nr. 50/2010 a intrat în vigoare pe data de 21 iunie 2010. Din forma inițială a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 11 iunie 2010, reiese faptul că creditorii aveau obligația ca, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, să asigure conformitatea contractului cu dispozițiile ordonanței de urgență. Termenul de 90 de zile menționat s-a scurs până la data la care s-a dezbătut de către Camera Deputaților, în calitate de Cameră

decizională, Legea de aprobare a Ordonanței de urgență nr. 50/2010. În acest timp, prevederile art. 95 și-au epuizat efectele, obligațiile prevăzute de ordonanța de urgență trebuind să fie îndeplinite de către creditorii. În aceste condiții, textul ordonanței de urgență a fost modificat de Camera decizională prin legea de aprobare. Prin urmare, dispozițiile art. 95 din ordonanța de urgență, astfel cum au fost modificate prin legea de aprobare, trebuie citite și interpretate în coroborare cu dispozițiile art. II alin. (1) din aceeași lege, care prevăd că „Actele adiționale încheiate și semnate până la data intrării în vigoare a prezentei legi în vederea asigurării conformității contractelor cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 își produc efectele în conformitate cu termenii contractuali agreeți între părți”.

Așa fiind, modificările aduse art. 95 din ordonanța de urgență nu pot opera, în ciuda exprimării defectuoase a textului de lege, decât de la data intrării în vigoare a Legii de aprobare a ordonanței de urgență, altfel ar fi înlăturate efectele produse de ordonanța de urgență până la data intrării în vigoare a legii de aprobare și ar opera retroactiv.

Mai mult, prevederile art. II alin. (2) din legea de aprobare care stipulează că „Actele adiționale nesemnate de către consumatori, considerate acceptate tacit până la data intrării în vigoare a prezentei legi își vor produce efectele în conformitate cu termenii în care au fost formulate, **cu excepția cazului în care consumatorul sau creditorul notifică cealaltă parte în sens contrar, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi**”, trebuie interpretate ca impunând și acordul de voință al consumatorului cu privire la notificarea mai sus menționată, întrucât ordonanța de urgență a fost adoptată în aplicarea Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului, directivă care prevede în preambulul său, la pct. 9, că „O armonizare completă este necesară pentru a se asigura tuturor consumatorilor din Comunitate un nivel ridicat și echivalent de protecție a intereselor lor și pentru crearea unei veritabile piețe interne”.

Raportat la celelalte critici de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu sunt motivate în sensul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constituind doar o înșiruire de dispoziții constituționale și de principii desprinse de autorii obiecției de neconstituționalitate din lectura jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, a legislației primare a Uniunii Europene, precum și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.

În aceste condiții, Curtea constată că nu își poate exercita controlul de constituționalitate cu privire la dispozițiile legale atacate.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că dispozițiile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 28 decembrie 2010 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

OPINIE SEPARATĂ

Nu împărtășim soluția adoptată de majoritatea judecătorilor, prin decizia menționată, pentru argumentele ce urmează:

Autorii obiecției de neconstituționalitate consideră că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori are vicii de neconstituționalitate pe care le-au grupat în două părți: prima se referă la critici extrinseci, vizând aspecte de ordin procedural în adoptarea legii, iar a doua la aspecte de fond (intrinseci), privind neconstituționalitatea legii.

1. **Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă**, autorii obiecției susțin că, în condițiile în care amendamentul pentru modificarea art. 95 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori a fost depus doar la Camera Deputaților și nu a fost depus și la Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, „proiectul de lege se află în albia neconstituționalității”, întrucât se încalcă principiul bicameralismului, statuat în art. 61 alin. (2) coroborat cu art. 75 din Constituție.

Din examinarea fișei privind derularea procedurii legislative în cadrul Parlamentului, rezultă că Senatul, în calitate de primă Cameră sesizată, a adoptat proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori în ședința din 8 septembrie 2010, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată, în forma transmisă de Guvern.

În conformitate cu prevederile art. 75 alin. (3) din Constituție, Senatul a transmis proiectul de lege Camerei Deputaților, care, în ședința din 23 decembrie 2010, în prezența a 222 de deputați, a adoptat Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

Față de forma adoptată de Senat, care nu a adus nicio modificare ordonanței de urgență supuse aprobării ca primă Cameră sesizată, legea adoptată de Camera Deputaților conține o serie de modificări și completări esențiale, după cum urmează:

a) au fost modificate un număr de 33 de articole ale ordonanței de urgență, printre care și art. 95, care este vizat, în principal, de autorii sesizării (pozițiile 1—3; 5—13; 15—18; 21—23; 25—35; 37—39 din lege);

b) au fost introduse reglementări noi (pozițiile 4; 14; 19; 20; 24; 36; art. II din lege).

Diferențele de conținut juridic dintre forma proiectului de lege adoptat de Senat, ca primă Cameră sesizată, și a legii adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, sunt de natură să încalce principiul bicameralismului consacrat de art. 61 din Legea fundamentală, în sensul că forma finală a legii, în redactarea adoptată de Camera decizională, se îndepărtează în mod substanțial de forma adoptată de Camera de reflecție, ceea ce echivalează, practic, cu excluderea acesteia din urmă de la procesul de legiferare. Or, **legea trebuie să fie rezultatul manifestării de voință concordante a ambelor Camere ale Parlamentului.**

Totodată, alin. (4) și (5) ale art. 75 din Constituție prevăd modul de rezolvare a posibilelor „conflicte de competență” între prima Cameră sesizată și Camera decizională, dar **nu există un text în Constituție care să permită Camerei decizionale să se îndepărteze de la „limitele sesizării” date de soluția adoptată de către prima Cameră sesizată.**

În aceste condiții, obiecția de neconstituționalitate pe motive extrinseci trebuia admisă, iar Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind

contractele de credit pentru consumatori și ordonanța de urgență în ansamblul său trebuiau să fie declarate neconstituționale.

2. **În ceea ce privește neconstituționalitatea pe fond (intrinsecă)** a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, aprobată prin lege cu modificări și completări, socotim că în special art. 95 din ordonanța de urgență, care arată că prevederile acesteia nu se aplică contractelor în curs de derulare la data intrării ei în vigoare, cu excepția dispozițiilor art. 371, ale art. 66—69 și, în ceea ce privește contractele de credit pe durată nedeterminată existente la data intrării în vigoare, ale art. 50—55, ale art. 56 alin. (2), ale art. 57 alin. (1) și (2), precum și ale art. 66—71, este neconstituțional.

Această reglementare încalcă în primul rând art. 16 alin. (1) din Constituția României, întrucât discriminează aceeași categorie de persoane, și anume debitorii din contractele de credit pentru consumatori, în curs de executare, față de cei care încheie contractele după adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010. Aceste contracte sunt contracte cu executare succesivă în timp, orice obligație executată (rată) și-a produs efectele, în temeiul legii care a guvernat executarea ei, pentru toate celelalte obligații este aplicabilă legea în vigoare la acel moment. Așadar, pentru ambele categorii de debitori trebuie să se aplice aceeași lege (*tempus regit actum*).

Se susține că unele probleme, cum ar fi refinanțarea creditelor, mai buna transparență a clauzelor contractuale, rambursarea anticipată și cesiunea contractului de credit unei terțe persoane, s-au rezolvat între părțile contractuale în cele 90 de zile prevăzute de ordonanța de urgență. Or, dacă ar fi așa, ce semnificație are atunci art. 95, așa cum a fost modificat, care prevede că ordonanța de urgență nu se aplică contractelor în curs de derulare la data intrării ei în vigoare, cu unele mici excepții?

Cu toate că aceste contracte se încheie între unități bancare — persoane juridice private și consumatori — persoane fizice sau persoane juridice private, se invocă faptul că prevederile art. 95 sunt imperative deoarece nu pot fi desprinse de scopul și finalitatea reglementării, recunoscându-se, totuși, de către Guvern că se aduce „o minimă atingere raporturilor juridice în curs, Legislativul promovând o politică de stabilitate a raporturilor juridice în materie”.

Atunci ne punem problema, așa cum se arată în decizie, toate modificările care au fost aduse de legiuitor, și anume de către Camera Deputaților — Cameră decizională, nu periclitează stabilitatea acestor raporturi? Care parte a contractului este dezavantajată și nesigură în executarea obligației? Bineînțeles — consumatorul.

Se arată, într-un mod foarte abil, că orice modificare a raporturilor contractuale rămâne de principiu la latitudinea părților, nefiind necesar să se circumscrie decât unor dispoziții imperative de ordine publică.

Socotim că raporturile juridice și financiare dintre unitățile bancare și consumatori nu trebuie să fie guvernate de dispoziții imperative de ordine publică, încalcându-se astfel și art. 135 alin. (2) lit. a) referitor la protecția concurenței loiale, dar chiar și a prevederilor de la lit. b) a aceluiași articol, în sensul de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară, și nu interesele unor societăți comerciale bancare cu capital străin.

Mai mult, se invocă oportunitatea modificărilor în sensul că acestea au fost solicitate de reprezentanții Comisiei Europene prin Memorandumul de înțelegere ca precondiție pentru eliberarea următoarei tranșe de împrumut, cât și de reprezentanții Fondului Monetar Internațional, tot ca precondiție pentru discutarea în bordul din 7 ianuarie a scrisorii suplimentare pentru eliberarea următoarei tranșe către B.N.R., arătându-se că astfel este respectat Tratatul de aderare a României la

Uniunea Europeană, modificările fiind în conformitate cu art. 11, 20 și 148 din Constituție.

Or, sub niciun aspect, nici chiar al oportunității, aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 nu reglementează raporturile juridice care presupun o mai bună organizare a sistemului de credit bancar în România, ci, dimpotrivă, este în defavoarea consumatorilor.

Judecător,
Acsinte Gaspar

Judecător,
prof. univ. dr. **Aspazia Cojocaru**

Judecător,
prof. univ. dr. **Tudorel Toader**

OPINIE CONCURRENTĂ

În acord cu soluția pronunțată de Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, prin Decizia nr. 1.656 din 28 decembrie 2010, asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, consider însă că în motivarea acestei decizii trebuia analizat raportul dintre dreptul Uniunii Europene și dreptul constituțional intern și precizată poziția Curții Constituționale în această materie.

În speța de față, Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 transpune în dreptul intern o reglementare din dreptul Uniunii Europene, și anume Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului. Astfel, potrivit art. 30 alin. (1) din Directivă (articol ce are denumirea marginală „Măsuri tranzitorii”), „Prezenta directivă nu se aplică contractelor de credit existente la data intrării în vigoare a măsurilor naționale de punere în aplicare”, iar, potrivit alin. (2) al art. 30, „Cu toate acestea, statele membre se asigură că articolele 11, 12, 13 și 17, art. 18 alineatul (1) a doua teză și articolul 18 alineatul (2) se aplică și contractelor pe durată nedeterminată existente la data la care intră în vigoare măsurile naționale de punere în aplicare.” Aceste dispoziții au fost transpuse în art. 95 din legea criticată, articol ce are următorul conținut: „Prevederile prezentei ordonanțe de urgență nu se aplică contractelor în curs de derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, cu excepția dispozițiilor art. 371, ale art. 66—69 și, în ceea ce privește contractele de credit pe durată nedeterminată existente la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, ale art. 50—55, ale art. 56 alin. (2), ale art. 57 alin. (1) și (2), precum și ale art. 66—71.”

Având în vedere, pe de-o parte, faptul că legea criticată transpune în dreptul intern o reglementare secundară a Uniunii Europene, și anume o directivă — act obligatoriu care stabilește în sarcina statelor membre destinare o obligație de rezultat — și că autorii obiecției consideră că aceasta este neconstituțională, fiind contrară „statului de drept”, iar, pe de altă parte, ținând cont de competența Curții Constituționale de a se pronunța asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, la sesizare, în temeiul art. 146 lit. a), consider că se impunea analizarea relației dintre dreptul intern (incluzând dispozițiile Constituției) și dreptul Uniunii Europene.

În opinia mea, în această examinare trebuie să se țină cont de următoarele aspecte:

1. Principiul supremației Constituției este consacrat în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Având în vedere poziția supremă a Constituției în ierarhia actelor juridice care formează ordinea juridică internă, neconcordanța dintre o normă infraconstituțională și o normă constituțională se sancționează de către Curtea Constituțională — unică autoritate de jurisdicție constituțională din România și garantul supremației Constituției — prin constatarea că neconstituțională a normei juridice, decizie care are ca efect suspendarea aplicării acesteia pe o perioadă de 45 de zile, perioadă în care Guvernul sau Parlamentul, după caz, trebuie să o pună de acord cu decizia Curții Constituționale. În cazul în care acest lucru nu se întâmplă, norma infraconstituțională declarată neconstituțională își încetează efectele juridice.

2. Distinct de relațiile drept intern — drept internațional și drept intern — drepturile omului, reglementate prin art. 11 și prin art. 20, Legea fundamentală a României tratează la art. 148 alin. (2) relația drept intern — drept comunitar. Astfel, potrivit acestei norme constituționale, „Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, **au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.**”

Se pune întrebarea dacă sintagma „legile interne” include și dispozițiile constituționale sau, cu alte cuvinte, în ce măsură

prioritatea dreptului european cu caracter obligatoriu se aplică și asupra normelor constituționale.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României nu a analizat încă raportul dintre dreptul constituțional și dreptul Uniunii Europene.

3. Constituția României folosește două concepte distincte, și anume „supremația Constituției” și „prioritatea de aplicare a dreptului comunitar”.

Astfel, în ierarhia actelor juridice interne, Constituția este supremă și toate normele juridice trebuie să se conformeze cu litera și spiritul său. În ordinea juridică internă, putem vorbi despre o ierarhie, ceea ce presupune faptul că norma infraconstituțională depinde, în ceea ce privește validitatea sa, de conformitatea cu norma constituțională.

Pe de altă parte, principiul priorității de aplicare a dreptului european nu trebuie utilizat pornind de la ideea existenței unei ierarhii, ci ținând cont de drepturile și obligațiile României ca urmare a dobândirii statutului de membru al Uniunii Europene și a „transferării unor atribuții către instituțiile comunitare”, astfel cum reiese din art. 148 din Legea fundamentală.

4. Raportul dintre dreptul european și dreptul constituțional național este marcat de principiul priorității de aplicare a dreptului comunitar. Referitor la acest principiu, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat în jurisprudența sa că dreptul european este parte integrantă din sistemul de drept al statelor membre și trebuie aplicat de instanțele acestora.

Astfel, prin Hotărârea din 15 iulie 1964, în Cauza 6/64 referitoare la cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Giudice Conciliatore din Milano, în litigiul *Flaminio Costa împotriva Enel*, Curtea de Justiție a Comunităților Europene (cu denumirea actuală de Curtea de Justiție a Uniunii Europene) a consacrat principiul priorității dreptului comunitar, declarând că reglementările emise de instituțiile europene se integrează în sistemele juridice ale statelor membre care sunt obligate să le respecte. Curtea a arătat că, spre deosebire de tratatele internaționale ordinare, Tratatul CEE a instituit o ordine juridică proprie, integrată în sistemul juridic al statelor membre de la momentul intrării în vigoare a tratatului și care se impune instanțelor acestora. Prin instituirea unei comunități cu durată nelimitată, dotată cu instituții proprii, cu personalitate și cu capacitate juridică, cu o capacitate de reprezentare internațională și, mai precis, cu puteri reale provenite dintr-o limitare a suveranității sau dintr-un transfer de competențe din partea statelor către Comunitate, acestea și-au limitat drepturile lor suverane și au creat astfel un corp de drept aplicabil resortisanților acestora și lor însele. Transferul drepturilor și obligațiilor corespunzătoare dispozițiilor tratatului, realizat de către state de la ordinea lor juridică internă în beneficiul ordinii juridice comunitare, determină, prin urmare, o limitare definitivă a drepturilor lor suverane. În consecință, dacă o normă națională este contrară unei dispoziții europene, autoritățile statelor membre trebuie să aplice dispoziția europeană, iar norma națională nu este nici anulată, nici abrogată, însă i se suspendă forța sa obligatorie.

Prin aceeași hotărâre, Curtea de la Luxemburg a precizat că prioritatea dreptului european se aplică tuturor actelor naționale, indiferent dacă ele sunt adoptate înainte sau după actul european. Această integrare în dreptul fiecărui stat membru a dispozițiilor care derivă din surse comunitare și, în general, a termenilor și spiritului tratatului, are drept corolar imposibilitatea pentru aceste state de a face să prevaleze, față de o ordine juridică acceptată de acestea pe o bază de reciprocitate, o măsură unilaterală ulterioară care nu poate astfel să îi fie opozabilă, întrucât dreptului izvorât din tratat, provenit dintr-o sursă autonomă, nu îi poate fi opozabil, datorită naturii sale specifice originale, un text național, oricare este acesta, fără a-și pierde caracterul comunitar și fără a fi contestată baza juridică a Comunității însăși.

Cu privire la protecția drepturilor fundamentale în ordinea juridică comunitară, prin Hotărârea din 17 decembrie 1970, în Cauza 11/70 referitoare la cererea pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, formulată de Verwaltungsgericht Frankfurt în litigiul *Internationale Handelsgesellschaft MBH împotriva Einfuhr-Und Vorratsstelle Für Getreide Und Futtermittel* (Oficiul pentru importul și depozitarea cerealelor și furajelor), Curtea de Justiție a Comunităților Europene (cu denumirea actuală de Curtea de Justiție a Uniunii Europene) a statuat că recurgerea la norme sau noțiuni juridice ale dreptului național pentru aprecierea validității actelor adoptate de instituțiile Comunității aduce atingere unității și eficienței dreptului comunitar. Validitatea unor astfel de acte poate fi apreciată numai în lumina dreptului comunitar. Prin urmare, invocarea atingerilor aduse fie drepturilor fundamentale, astfel cum sunt prevăzute de Constituția unui stat membru, fie principiilor unei structuri constituționale naționale, nu poate afecta validitatea unui act al Comunității sau efectul acestuia pe teritoriul respectivului stat. În speță, tribunalul german care a sesizat Curtea de Justiție a Comunităților Europene a apreciat că sistemul de garanții este contrar anumitor principii structurale ale dreptului constituțional național, care trebuie să fie protejate în cadrul dreptului

comunitar, astfel încât supremația dreptului supranațional să cedeze în fața principiilor Legii fundamentale germane.

Prin aceeași hotărâre, Curtea a mai reținut că, într-adevăr, respectarea drepturilor fundamentale face parte integrantă din principiile generale de drept a căror respectare este asigurată de Curtea de Justiție. Protejarea acestor drepturi, care se inspiră din tradițiile constituționale comune statelor membre, trebuie să fie asigurată în cadrul structurii și obiectivelor Comunității.

Prin Hotărârea din 9 martie 1978, în Cauza 106/77, referitoare la cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Pretore di Susa în litigiul *Amministrazione delle Finanze Dello Stato împotriva Simmenthal S.P.A.*, Curtea de Justiție a Comunităților Europene (cu denumirea actuală de Curtea de Justiție a Uniunii Europene) a statuat că aplicabilitatea directă a dreptului comunitar înseamnă că este necesar ca normele sale să fie aplicate deplin și în mod uniform în toate statele membre, de la intrarea lor în vigoare și de-a lungul întregii perioade în care sunt valabile. Dispozițiile direct aplicabile sunt o sursă imediată de drepturi și obligații pentru toți cei cărora le este adresată, fie că este vorba de statele membre, fie de persoane de drept privat; de asemenea, acest efect privește pe orice instanță care, în calitate de autoritate a unui stat membru, are misiunea de a proteja drepturile conferite persoanelor particulare de către dreptul comunitar. Instanța națională însărcinată cu aplicarea, în cadrul competenței sale, a dispozițiilor dreptului comunitar are obligația de a asigura efectul deplin al acestor norme lăsând neaplicată, la nevoie, orice dispoziție contrară legislației naționale, chiar ulterioară, fără să fie necesar să ceară sau să aștepte eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice procedeu constituțional.

Mai mult, prin Hotărârea din 11 aprilie 1978, în Cauza 100/77, *Comisia împotriva Italiei*, și prin Hotărârea din 6 mai 1980, în Cauza 102/79, *Comisia împotriva Belgiei*, Curtea de Justiție a Comunităților Europene (cu denumirea actuală de Curtea de Justiție a Uniunii Europene) a arătat că un stat membru nu poate invoca dificultățile interne sau dispozițiile din ordinea sa juridică națională, chiar și constituțională pentru a justifica neîndeplinirea obligațiilor și a termenelor rezultate din directivele comunitare. Mai mult, în Cauza 149/79, *Comisia împotriva Belgiei*, Curtea a amintit, prin Hotărârea din 26 mai 1982, că indiferent care sunt dispozițiile incidente conținute de Constituția belgiană, recurgerea la norme din ordinea juridică internă pentru limitarea aplicării dispozițiilor comunitare afectează unitatea și eficacitatea dreptului comunitar și nu poate fi admisă.

Ulterior, prin Hotărârea din 14 octombrie 2004, în Cauza C-36/02 având ca obiect o cerere de hotărâre prealabilă în baza articolului 234 CE (actualul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene), introdusă de Bundesverwaltungsgericht din Germania în litigiul *Omega Spielhallen-und Automatenaufstellungs-GmbH contra Oberbürgermeisterin der Bundesstadt Bonn*, Curtea a amintit că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, drepturile fundamentale fac parte integrantă din principiile generale ale dreptului al căror respect este asigurat de Curte și că, în acest scop, aceasta din urmă se inspiră din tradițiile constituționale comune statelor membre și din indicațiile furnizate de instrumentele internaționale cu privire la protecția drepturilor omului la care statele membre au aderat. Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale îmbracă, în acest context, o semnificație aparte.

Recent, în Cauza C-213/2007 referitoare la întrebarea preliminară trimisă de Simvoulio tis Epikratias din Grecia, în litigiul *Michaniki AE împotriva Ethniko Simvoulio Radiotileorasis, Ipourgos Epikratias*, s-a ridicat problema conflictului existent

între un act european secundar — Directiva 93/37/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 1997 — și o dispoziție din Constituția Greciei [art.14 alin.(9)]. Prin Hotărârea din 16 decembrie 2008, Curtea de Justiție a Comunităților Europene (cu denumirea actuală de Curtea de Justiție a Uniunii Europene) a reafirmat prioritatea dreptului comunitar asupra oricărei norme interne contrare, fără a face diferența după cum acestea sunt norme infraconstituționale sau norme constituționale. Astfel, cu privire la a doua întrebare adresată de instanța elenă, având ca obiect interpretarea dreptului comunitar, Curtea a declarat că dreptul comunitar trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale care, deși urmărește obiectivele legitime ale egalității de tratament a ofertanților și transparenței în cadrul procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice, instituie o prezumție absolută de incompatibilitate între calitatea de proprietar, de asociat, de acționar principal sau de membru al conducerii unei întreprinderi care desfășoară o activitate în sectorul mijloacelor de informare în masă și cea de proprietar, de asociat, de acționar principal sau de membru al conducerii unei întreprinderi căreia i se încredințează de către stat executarea unor contracte de lucrări, de furnizare sau de servicii.

În concluzie, Curtea de Justiție a Uniunii Europene — printr-o jurisprudență bine stabilită — acordă prioritate absolută normei europene, chiar și asupra normei constituționale, având ca principal argument necesitatea asigurării eficienței și uniformizării dreptului comunitar în toate statele membre, ceea ce are două consecințe principale: validitatea unei norme aparținând dreptului Uniunii Europene poate fi analizată exclusiv prin prisma dreptului comunitar și intră în competența de soluționare a Curții de Justiție a Uniunii Europene; Constituțiile statelor membre nu pot prejudicia prioritatea dreptului Uniunii Europene.

5. Problema raportului dintre dreptul european și dreptul constituțional intern a fost tratată și de către unele Curți Constituționale ale statelor membre ale Uniunii Europene. Din analiza jurisprudenței acestor curți constituționale, reiese că, deși majoritatea a acceptat prioritatea dreptului comunitar chiar și față de dreptul constituțional intern (a se vedea deciziile din 13 decembrie 2001, VfSlg. 15.450 și din 3 decembrie 2003, VfSlg. 17.075 ale Curții Constituționale din Austria, Decizia Pl. US 50/2004, Partea VI, a Curții Constituționale a Cehiei, așa-numita „*Sugar Quota Decision*”, Decizia P1/05 din 27 aprilie 2005 a Tribunalului Constituțional al Poloniei, referitoare la mandatul european de arestare), există și curți constituționale care au exprimat rezerve față de principiul priorității absolute a dreptului european asupra întregii ordini constituționale interne, considerând că dreptul comunitar nu se poate aplica cu prioritate asupra acelei părți din ordinea constituțională internă referitoare la protecția drepturilor fundamentale și la principiile democrației.

Astfel, dificultăți în acceptarea priorității absolute de aplicare a dreptului comunitar asupra dispozițiilor constituționale a

întâmpinat Curtea Constituțională a Italiei, în cauzele *Frontini împotriva Ministero delle Finanze* (1973), *Simmenthal împotriva Amministrazione Delle Finanze* (1978), *Granital împotriva Amministrazione Delle Finanze* (1984), determinând așa-numita doctrină a limitelor aplicării dreptului comunitar, „*dottrina dei controlimiti*”. În Cauza *Fragd împotriva Amministrazione Delle Finanze*, prin Hotărârea din 21 aprilie 1989, Curtea Constituțională italiană a decis că poate controla reglementări comunitare prin raportare la principiile fundamentale stabilite în Constituția Italiei. Oricum, în toate aceste decizii, motivarea instanței italiene de contencios constituțional a fost mai reticentă în analiza priorității dreptului comunitar decât înseși soluțiile adoptate, întrucât nicio lege internă de implementare a dreptului european nu a fost declarată neconstituțională. Pe de altă parte, recent, a avut loc o schimbare de viziune a Curții Constituționale italiene cu privire la relația drept constituțional-drept european, prin Decizia nr. 103 din 15 aprilie 2008, prin care a hotărât trimiterea unei întrebări preliminare la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, acceptând astfel dialogul cu această curte, referitor la interpretarea și aplicarea dreptului european.

De asemenea, Curtea Constituțională a Germaniei (*Bundesverfassungsgericht*) și-a stabilit — prin binecunoscuta Hotărâre din 29 mai 1974 „*Solange I*” (37 BverfGE 271 *Internationale Handelsgesellschaft*) — competența de a pronunța, de la caz la caz, asupra legislației secundare comunitare, atâta timp cât dreptul comunitar nu a atins un nivel de protecție în domeniul drepturilor fundamentale echivalent cu cel prevăzut în Constituția germană. Ulterior, prin Hotărârea din 22 octombrie 1986 „*Solange II*” (73 BverfGE 339 *Wünsche Handelsgesellschaft*), Curtea Constituțională germană a considerat că sistemul de protecție a drepturilor omului prevăzut de dreptul comunitar a ajuns la un nivel echivalent cu cel prevăzut de Constituție, și atât timp cât se menține acest nivel de protecție efectivă, Curtea germană nu va mai controla legislația comunitară secundară care implica protecția drepturilor fundamentale. Totodată, prin Hotărârea din 1993 (89 BverfGE 155 *Maastricht*), prin Hotărârea din 2002 (102 BverfGE 147 *Banana Market Organization*), Curtea Constituțională germană și-a conservat această poziție, iar prin Decizia din 30 iunie 2009 referitoare la conformitatea Tratatului de la Lisabona cu Constituția Germaniei, a examinat în detaliu relația dintre dreptul Uniunii Europene și dreptul constituțional german, precizând că verifică dacă un conținut inviolabil, de bază, al identității constituționale a Legii fundamentale este respectat. În acest sens, prin aceeași decizie, a arătat că garantarea identității constituționale naționale în cadrul constituțional și în cadrul legislației Uniunii converge în domeniul juridic european.

6. În concluzie, ordinea juridică a Uniunii Europene și ordinea constituțională internă constituie seturi complementare de norme juridice, iar relația dintre ele nu se bazează pe o ierarhie a normelor, astfel încât conceptul de „supremație” este înlocuit de conceptul de „prioritate”. De altfel, nici Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența sa nu folosește conceptul de ordine juridică superioară sau inferioară.

Judecător,

prof. univ. dr. **Iulia Antoanella Motoc**

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea Legii nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei

Prin adoptarea la sfârșitul anului 2010 a Legii nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei a fost instituită o nouă alocație familială care reprezintă rezultatul consolidării a două alocații anterioare, respectiv alocația familială complementară și alocația de susținere pentru familia monoparentală, reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2003 privind alocația familială complementară și alocația de susținere pentru familia monoparentală, aprobată cu completări prin Legea nr. 41/2004, cu modificările ulterioare, care s-a abrogat.

Pentru cele două alocații menționate plata dreptului se efectua în luna curentă pentru luna curentă, iar prin abrogarea acestora și instituirea unei alte alocații, familiile sărace cu copii care beneficiau anterior de alocația familială complementară sau de alocația de susținere pentru familia monoparentală vor rămâne pentru o perioadă fără această sursă de venituri destinată creșterii copiilor.

Alocația pentru susținerea familiei, potrivit Legii nr. 277/2010 se acordă, ca drept, cu luna următoare depunerii cererii, aceasta însemnând că cel puțin în luna ianuarie 2011 familiile sărace cu copii nu vor beneficia de nicio formă de sprijin similară.

Astfel s-a ajuns în situația ca persoanele care anterior beneficiau de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2003, aprobată cu completări prin Legea nr. 41/2004, cu modificările ulterioare (alocații care se acordau în luna curentă pentru luna curentă), și care urmau să beneficieze și de cele ale Legii nr. 277/2010 (alocație care se acordă în luna următoare celei a depunerii cererii) să nu poată beneficia de posibilitatea de a le fi acordat dreptul în luna ianuarie 2011.

Ținând cont de grupul-țintă vizat, în vederea creării posibilității ca toate persoanele îndreptățite să poată beneficia de prevederile Legii nr. 277/2010 începând cu luna ianuarie 2011, în considerarea faptului că elementele sus-menționate ating nivelul de trai al categoriilor de beneficiari și vizează un interes public, aceasta constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, și impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Legea nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 30 decembrie 2010, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 16, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) În vederea verificării îndeplinirii de către solicitant a condițiilor de acordare a alocației, primarul dispune, în mod obligatoriu, evaluarea socioeconomică a familiei, prin anchetă socială.

(2) Ancheta socială se efectuează, în termen de maximum 10 zile de la data înregistrării cererii, de către personalul serviciului public de asistență socială din subordinea consiliului local sau, după caz, de către personalul din compartimentul cu

atribuții în domeniul asistenței sociale din aparatul de specialitate al primarului.”

2. Articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Dreptul la alocație se acordă începând cu luna înregistrării/depunerii cererii.”

3. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — Plata drepturilor pentru alocație se asigură de către agențiile pentru prestații sociale județene, respectiv a municipiului București, denumite în continuare *agenții teritoriale*, începând cu luna următoare celei pentru care s-a stabilit dreptul, prin decizie a directorului.”

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Ioan Nelu Botiș
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
privind măsuri economice pe anul 2011
la nivelul unor operatori economici

Având în vedere situația economică existentă care impune întărirea disciplinei economico-financiare,

ținând cont de urmările crizei economice și de previziunile pentru anul 2011,

luând în considerare că prevederile art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2008 privind măsuri economico-financiare la nivelul unor operatori economici, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 203/2009, prin care se asigură cadrul legal privind retribuirea directorilor generali/directorilor regiilor autonome, societăților și companiilor naționale și societăților comerciale la care statul sau o unitate administrativ-teritorială este acționar unic sau majoritar, precum și ai filialelor acestora, și-au încetat aplicabilitatea la data de 31 decembrie 2010,

având în vedere termenele de aprobare a bugetelor de venituri și cheltuieli ale operatorilor economici stabilite prin prevederile art. 28 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, cu modificările și completările ulterioare,

în considerarea faptului că aceste elemente constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Prevederile art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2008 privind măsuri economico-financiare la nivelul unor operatori economici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 23 iunie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 203/2009, se aplică de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și până la data de 31 decembrie 2011, contractele de mandat modificându-se în mod corespunzător.

Art. 2. — Până la data de 31 decembrie 2011 reprezentanții statului sau ai unităților administrativ-teritoriale în organele de conducere sau de control ale operatorilor economici cărora li se aplică prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 203/2009, beneficiază de o indemnizație de 1% din remunerația directorului/directorului general sau a președintelui consiliului de administrație, respectiv al consiliului de supraveghere.

Art. 3. — În toate cazurile, orice formă de indemnizație suplimentară sau remunerație pentru activitatea depusă de reprezentanții statului sau ai unităților administrativ-teritoriale în cadrul oricăror organe, comitete, comisii sau orice alte asemenea structuri înființate de organele constitutive ale operatorilor economici, inclusiv ale filialelor acestora, cărora li se aplică prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 203/2009, nu poate depăși indemnizația de 1% prevăzută la art. 2.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

București, 28 ianuarie 2011.

Nr. 3.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unor construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, în vederea scoaterii din funcțiune și casării, și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale, care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unor construcții situate în localitatea Jimbolia, localitatea Lunga și localitatea Beba Veche din județul Timiș, aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, identificate potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Trecerea în domeniul privat al statului a construcțiilor prevăzute la art. 1 se face în vederea scoaterii din funcțiune și casării.

Art. 3. — După scoaterea din funcțiune și casarea construcțiilor, Ministerul Administrației și Internelor își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 12 ianuarie 2011.
Nr. 34.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
a construcțiilor aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune și casării**

Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilul	Caracteristicile tehnice ale bunurilor care trec în domeniul privat al statului	Valoarea de inventar actualizată a imobilelor	Numărul de inventar atribuit de Ministerul Finanțelor Publice
Localitatea Jimbolia, județul Timiș, CF nr. 400.627	Ministerul Administrației și Internelor — Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră	1. Clădirea 49-241-02 magazie Suprafața construită = 553,00 m ² Suprafața desfășurată = 553,00 m ² Valoarea contabilă = 80.013,00 lei 2. Clădirea 49-241-05 șopron lemne Suprafața construită = 51,00 m ² Suprafața desfășurată = 51,00 m ² Valoarea contabilă = 2.868,58 lei 3. Clădirea 49-241-06 bordei Suprafața construită = 190,00 m ² Suprafața desfășurată = 190,00 m ² Valoarea contabilă = 3.956,67 lei 4. Clădirea 49-241-07 magazie echipament Suprafața construită = 230 m ² Suprafața desfășurată = 230,00 m ² Valoarea contabilă = 34.620,82 lei 5. Clădirea 49-241-08 WC Suprafața construită = 31,00 m ² Suprafața desfășurată = 31,00 m ² Valoarea contabilă = 1.413,21 lei	1.261.063,78 lei	104.789 (parțial)

Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilul	Caracteristicile tehnice ale bunurilor care trec în domeniul privat al statului	Valoarea de inventar actualizată a imobilelor	Numărul de inventar atribuit de Ministerul Finanțelor Publice
		6. Clădirea 49-241-11 șopron auto Suprafața construită = 293,00 m ² Suprafața desfășurată = 293,00 m ² Valoarea contabilă = 3.826,89 lei 7. Clădirea 49-241-12 șopron cărbuni Suprafața construită = 66,00 m ² Suprafața desfășurată = 66,00 m ² Valoarea contabilă = 809,48 lei 8. Clădirea 49-241-13 șopron auto Suprafața construită = 268,00 m ² Suprafața desfășurată = 268,00 m ² Valoarea contabilă = 4.026,61 lei 9. Clădirea 49-241-14 magazie Suprafața construită = 284,00 m ² Suprafața desfășurată = 284,00 m ² Valoarea contabilă = 43.276,02 lei		
Localitatea Lunga, județul Timiș, CF nr. 400.355	Ministerul Administrației și Internelor — Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră	1. Clădirea 49-242-03 bordei Suprafața construită = 55,00 m ² Suprafața desfășurată = 55,00 m ² Valoarea contabilă = 23.068,58 lei 2. Clădirea 49-242-04 adăpost animale Suprafața construită = 48,00 m ² Suprafața desfășurată = 48,00 m ² Valoarea contabilă = 6.059,92 lei 3. Clădirea 49-242-05 magazie muniție Suprafața construită = 28,00 m ² Suprafața desfășurată = 28,00 m ² Valoarea contabilă = 3.359,64 lei 4. Clădirea 49-242-06 șopron cărbuni Suprafața construită = 60,00 m ² Suprafața desfășurată = 60,00 m ² Valoarea contabilă = 868,24 lei 5. Clădirea 49-242-07 cocină porci Suprafața construită = 67,00 m ² Suprafața desfășurată = 67,00 m ² Valoarea contabilă = 2.187,12 lei 6. Clădirea 49-242-08 WC Suprafața construită = 22,00 m ² Suprafața desfășurată = 22,00 m ² Valoarea contabilă = 2.208,15 lei 7. Clădirea 49-242-09 șopron auto Suprafața construită = 208,00 m ² Suprafața desfășurată = 208,00 m ² Valoarea contabilă = 2.298,00 lei	425.515,79	104.790 (parțial)
Localitatea Beba Veche, județul Timiș, CF nr. 400.581	Ministerul Administrației și Internelor — Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră	1. Clădirea 49-261-03 WC Suprafața construită = 4,00 m ² Suprafața desfășurată = 4,00 m ² Valoarea contabilă = 1.441,35 lei 2. Clădirea 49-261-04 grajd Suprafața construită = 126,00 m ² Suprafața desfășurată = 126,00 m ² Valoarea contabilă = 15.633,76 lei 3. Clădirea 49-261-05 adăpost câini Suprafața construită = 21,00 m ² Suprafața desfășurată = 21,00 m ² Valoarea contabilă = 5.284,85 lei 4. Clădirea 49-261-06 șopron lemne Suprafața construită = 45,00 m ² Suprafața desfășurată = 45,00 m ² Valoarea contabilă = 1.482,37 lei 5. Clădirea 49-261-07 cocină Suprafața construită = 34,00 m ² Suprafața desfășurată = 34,00 m ² Valoarea contabilă = 4.239,22 lei	574.848,26 lei	104.794 (parțial)

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
a funcției publice de secretar general adjunct al Ministerului Administrației și Internelor
de către domnul Alexandru Dumitrana**

Având în vedere:

— propunerea Ministerului Administrației și Internelor, formulată prin Adresa nr. 14.507 din 28 ianuarie 2011;

— Adresa nr. 232 din 28 ianuarie 2011, prin care Parlamentul României — Senatul își exprimă acordul pentru ca domnul Alexandru Dumitrana să fie detașat pentru a exercita, cu caracter temporar, funcția publică de secretar general adjunct al Ministerului Administrației și Internelor;

— Avizul favorabil nr. 872.756 din 28 ianuarie 2011 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, pentru exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice de secretar general adjunct al Ministerului Administrației și Internelor de către domnul Alexandru Dumitrana,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 89 alin. (2¹) și (2²) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,**primul-ministru** emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Alexandru Dumitrana exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică de secretar general adjunct al Ministerului Administrației și Internelor.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 31 ianuarie 2011.

Nr. 14.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

**privind retragerea aprobării acordate doamnei Dobrescu Rodica, în calitate de administrator
al Societății Comerciale PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.**

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal de președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare,

în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, consemnată în procesul-verbal al ședinței din data de 21 decembrie 2010, conform art. 4 alin. (22)—(24¹) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul căreia a fost analizată documentația aferentă Notei nr. X 1.713 din 14 decembrie 2010 privind controlul efectuat la Societatea Comercială PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în comuna Glina, satul Manolache, Str. Căminului nr. 54, județul Ilfov, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul de ordine J23/160/06.02.2004, codul unic de înregistrare 16118410/09.02.2004 și înregistrată în Registrul brokerilor de asigurare sub numărul RBK-204/09.04.2004, reprezentată legal de doamna Mazilu Maria Andreea,

a constatat următoarele:

Societatea Comercială PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. nu a respectat prevederile Deciziei Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 1.010/2008 privind suspendarea, la cerere, a activității Societății Comerciale „Protruck Asigurări — Broker de Asigurare” — S.R.L., pentru 2 ani, înscriind în registrul comerțului la data de 12 octombrie 2009 mențiunile referitoare la suspendarea temporară a activității societății pe o perioadă de 3 ani, începând cu data de 21 septembrie

2009 până la data de 20 septembrie 2012, faptă ce constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Societatea Comercială PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. are debite față de ARDAF și ASIROM (sume datorate și neplătite conform contractelor încheiate), încălcând prevederile art. 63 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare.

Față de aceste motive, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România, în ședința din data de 21 decembrie 2010, Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asiguraților a hotărât retragerea aprobării acordate administratorului statutar al Societății Comerciale PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.,

drept care d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu retragerea aprobării acordate administratorului statutar al Societății Comerciale PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., în persoana doamnei Dobrescu Rodica, domiciliată în Aleea Ornamentului nr. 2, bl. E7, sc. 2, et. 2, ap. 31, sectorul 4,

municipiul București, identificată cu C.I. seria RR nr. 168368, eliberată la data de 18 aprilie 2001.

Art. 2. — Împotriva prezentei decizii persoana sancționată poate face plângere la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, conform art. 40 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asiguraților,
Angela Toncescu

București, 24 ianuarie 2011.
Nr. 35.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind retragerea autorizației de funcționare a Societății Comerciale PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.

Comisia de Supraveghere a Asiguraților, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal de președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asiguraților, consemnată în procesul-verbal al ședinței din data de 21 decembrie 2010, conform art. 4 alin. (22)—(24) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul căreia a fost analizată documentația aferentă Notei nr. X 1.713 din 14 decembrie 2010 privind controlul efectuat la Societatea Comercială PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în comuna Glina, satul Manolache, Str. Căminului nr. 54, județul Ilfov, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul de ordine J23/160/06.02.2004, codul unic de înregistrare 16118410/09.02.2004 și înregistrată în Registrul brokerilor de asigurare sub numărul RBK-204/09.04.2004, reprezentată legal de doamna Mazilu Maria Andreea,

a constatat următoarele:

Societatea Comercială PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. nu a respectat prevederile Deciziei Comisiei de Supraveghere a Asiguraților nr. 1.010/2008 privind suspendarea, la cerere, a activității Societății Comerciale „Protruck Asigurări — Broker de Asigurare” — S.R.L., pentru 2 ani, înscriind în registrul comerțului la data de 12 octombrie 2009 mențiunile referitoare la suspendarea temporară a activității societății pe o perioadă de 3 ani, începând cu data de 21 septembrie 2009 până la data de 20 septembrie 2012, faptă ce constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Societatea Comercială PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. are debite față de ARDAF și ASIROM (sume datorate și neplătite conform contractelor încheiate), încălcând prevederile art. 63 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare.

Față de aceste motive, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România, în ședința din data de 21 decembrie 2010, Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asiguraților a hotărât retragerea autorizației de funcționare pentru Societatea Comercială PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.,

drept care d e c i d e:

Art. 1. — Se retrage autorizația de funcționare a Societății Comerciale PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în comuna Glina, satul

Manolache, Str. Căminului nr. 54, județul Ilfov, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul de ordine J23/160/06.02.2004, codul unic de înregistrare 16118410/09.02.2004 și înregistrată

în Registrul brokerilor de asigurare sub numărul RBK-204/09.04.2004, în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 63 alin. 2 lit. d) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Se interzice Societății Comerciale PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. de la data primirii prezentei decizii desfășurarea activității de broker de asigurare, conform prevederilor Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia.

Art. 3. — (1) Brokerul de asigurare are obligația să rezilieze toate contractele de colaborare încheiate cu societățile de asigurare.

(2) Societatea are obligația să își notifice clienții, în termen de 3 zile de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurători, rămânând direct răspunzătoare pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare, până la data publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Societatea are obligația să schimbe denumirea societății prin eliminarea sintagmei „Broker de Asigurare”.

Art. 4. — Societatea Comercială PROTRUCK ASIGURĂRI — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., în termen de 60 de zile de la primirea prezentei decizii, are obligația să transmită Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor dovada înregistrării la oficiul registrului comerțului a modificărilor menționate.

Art. 5. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,

Angela Toncescu

București, 24 ianuarie 2011.

Nr. 36.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 449633